

overgaar fra Indenrigsministeriet til Socialministeriet i Henhold til kongelig Resolution af 10. November 1924. Det samme er Aarsagen til Ændringsforslaget under Nr. 23, der drejer sig om Finsens medicinske Lysinstitut. Ligeledes har Ændringsforslag Nr. 24 sin Aarsag i den nævnte kongelige Resolution, i Henhold til hvilken Bevillingen overføres fra Socialministeriet til Indenrigsministeriet. Bevillingen til Foranstaltninger til Tuberkulose Bekæmpelse er opført med 3 398 029 Kr., og der bliver nu tilbage deraf under Indenrigsministeriet kun 112 500 Kr. Hele den øvrige Udgift overgaar til Socialministeriet. Tilbage paa den i Forvejen ret store Post bliver under Indenrigsministeriet kun Desinfektionsudgifter efter Lovens § 4, Udgifter til Isolationsforanstaltninger efter Lovens § 5, Udgifter til tuberkuløse Børns Undervisning efter Lovens § 9 og Udgifter til Kur og Pleje af værnepligtige, lidende af smittefarlig Tuberkulose, efter Lovens § 11.

Endelig skal jeg henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa en Del interessante Oplysninger fra Slotsarkitekten vedrørende Opførelsen af Christiansborg Slot. De findes i Betænkningen under Nr. 32.

Pitzner: For nogle Aar siden blev Finansudvalget af den daværende Indenrigsminister anmodet om at se paa Stenhuggerarbejderne paa Amalienborg Slot, da de var i høj Grad brøstfældige, saa det vilde være nødvendigt at gøre noget i den Anledning. Finansudvalget saa paa det sammen med Ministeren og den kgl. Bygningsinspektør og maatte give Bygningsinspektøren Ret i, at der var Arbejder, der maatte og skulde udføres. Der blev saa bevilget et Beløb dertil, og Arbejdet blev udført. Paa Finanslovsforslaget for 1925—26 er der atter fordret Beløb til Reparationer af Stenhuggerarbejderne, Sandstensarbejdet. Det er ret store Beløb paa tilsammen nogle og fyrrer-tve Tusind Kroner, der kræves til dette specielle Formaal, og det foranledigede, at vi fra Finansudvalget, fra Byggeudvalgets Side, anmodede om at faa en Udtalelse fra Bygningsinspektøren om de samlede Udgifter ved disse Istandsættelsesarbejder paa Amalienborg, og om hvor langt et Tidsrum der vilde kræves til disse Arbejders Fuldførelse. Almindelige Bygningsarbejder kan man nemlig ret nøje følge og holde Øje med og se, om det Beløb, der fordres, staar i Forhold til det, der skal udføres, men ved Arbejder af denne Art er det betydelig van-

skeligere. Derfor ønskede vi, da det nu var ret betydelige Summer, der blev fordret, at faa at vide, hvor meget det eventuelt vilde dreje sig om. Det Spørgsmaal, der blev stillet, var altsaa: hvor meget vil disse Istandsættelser koste og indenfor hvilket Tidsrum kan de tænkes afsluttet? Under Nr. 33 i Betænkningen er der et Svar fra den kgl. Bygningsinspektør, der dog ikke svarer paa det, der er spurgt om, men giver nogle Meddelelser, som har været omtalt i Pressen — i alt Fald har jeg set dem omtalt saavel i „Berlingske Tidende“ som i „Nationaltidende“ —, og som nærmest har virket ret opskræmmende paa Offentligheden, idet den kgl. Bygningsinspektørs Skrivelse med meget stærke Farver afmaler, hvor brøstfældigt det hele er, og udtaler, at der er stor Fare for forbigående o. s. v., samtidig med at det bliver nævnt, at det Beløb, der vil kræves til disse Reparationer, hvis de skal udføres virkelig rationelt og gennemgribende, vil blive over 1 Mill. Kr., men at det dog ikke er den kgl. Bygningsinspektør muligt med den korte Tidsfrist, der er givet — eller som han for øvrigt selv havde taget —, at nævne en bestemt Sum. Desuden nævner Bygningsinspektøren i sin Skrivelse noget, som jeg synes Ministeriet ikke kan være tjent med, og som jeg vil paatale, idet han siger: „Under Hensyn til Ministeriets Paabud om at indskrænke Udgifterne ved Statens Bygninger saa meget som muligt har jeg vejet tilbage for at fremsætte Forslag om en gennemgribende, rationel Istandsættelse og delvis Fornyelse af Palæernes Facader, da et saadant Arbejde sikkert vil dreje sig om mere end 1 Mill. Kr., og ser mig ikke i Stand til paa faa Dage at skaffe en blot nogenlunde Oversigt over Beløbets Størrelse.“ Forud for dette fremhæver den kgl. Bygningsinspektør den store Fare for de forbigående, og at der gentagne Gange har fundet Nedstyrtninger Sted. Hvis Forholdet var dette, at Palæerne paa Amalienborg var i den Grad brøstfældige, som dette synes at tyde paa, maatte det, ganske uanset, hvorledes Ministeriet stillede sig med Hensyn til et Paabud om at indskrænke Udgifterne, være den kgl. Bygningsinspektørs Pligt at stille Forslag alligevel; og Ansvar for, om dette nødvendige Arbejde dog ikke blev gjort, maatte da paa-hvile Ministeriet. Men der er ikke Fare for, at Amalienborg Palæerne skal styrte sammen, i alt Fald ikke saa overhængende en Fare, som det tilsyneladende fremgaar af Skrivelsen. Da Rigsdagen jo er indbudt til hans Majestæt Kongen paa Fredag, og jeg var ængstelig for, at nogen af Rigs-